

JENNIFER SAINT

HET MEESLEPENDE VERHAAL
VAN DE ENIGE VROUWELIJKE ARGONAUT

Wanneer er in plaats van de beoogde mannelijke troonopvolger van Arcadië een meisje wordt geboren, beveelt de koning dat zij moet worden achtergelaten op een berghelling om te sterven. De zuigeling wordt gevonden door een passerende moederbeer en groeit samen met de welpen op onder het beschermende oog van de godin Artemis.

Als jonge vrouw wil de atletische Atalanta zich meten met de beroemde helden van Griekenland en verlaat het veilige woud, waar ze met de nimfen van Artemis woont. Ze sluit zich aan bij de groep Argonauten van Iason om het heilige Vlies te veroveren. Maar kan Atalanta haar eigen plek innemen in de legenden in een wereld die is gemaakt voor mannen?

JENNIFER SAINT

Atalanta

Vertaald uit het Engels door Ine Willems

uitgeverij
ORLANDO

© 2023 Jennifer Saint

Oorspronkelijk titel *Atalanta*

Oorspronkelijke uitgever Wildfire, een onderdeel van Headline Publishing Group, Londen

© Nederlandse vertaling Uitgeverij Orlando bv, Amsterdam, en Ine Willems

Omslagontwerp Micaela Alcaino / Headline Publishing Group, aangepast voor de Nederlandse editie door Joyce Zethof

© Foto auteur Jo Murrricane

Zetwerk Pre Press Media Groep

ISBN 978 90 832938 0 6

NUR 302

www.uitgeverijorlando.nl

PROLOOG

Toen ik geboren werd, hebben ze me op een bergflank achtergelaten. De koning had zijn decreet uitgevaardigd – *als het een meisje is, laat haar dan op de berg over aan de elementen* – en zodoende werd een pechvogel er vanuit het paleis op uitgestuurd met het ongewenste hoopje mens: niet de glorieuze troonopvolger die de koning zich had gewenst, maar een meisje.

Moederziel alleen daar op de kale grond zal ik mijn kleine longen wel uit mijn lijf hebben geschreeuwd. Of misschien lag ik kermend, bang, gebiologeerd te kijken terwijl ze dichterbij kwam, de berin met welpen die nog blind en nat van vacht waren, aangetrokken door het klaaglijke geluid van een verlaten pasgeborene, haar moederinstinct nog op zijn piek.

Ik denk graag dat ik naar haar opkeek, naar die moederbeer, en haar blik niet ontweek. Dat ik niet ineenkromp bij haar warme adem in mijn gezicht of de ruwe liefkozing van haar klauw. Ze moet te bezorgd zijn geweest om me daar te laten liggen, niet in staat om het geluid van een hongorig jong te negeren, en dus pakte ze me op en nam ze me mee.

Ik werd groot op berenmelk. Ik leerde worstelen van mijn berenzussen en -broers, tijdens ruwe stoeipartijen waarbij geen kwartier gegeven werd. Ik gaf geen kik wanneer hun klauwen of tanden over mijn huid krasten of wanneer ze gromden en aanvielen, maar greep handenvol vacht, trok ze naar de grond, zette zelf mijn tanden in hun

flank en beet zo hard als ik kon. 's Nachts kropen we bij elkaar in ons warme nest van blad en aarde, een wirwar van beer en mens, met de zachte kussens van hun poten op mijn zongebruinde lijf en hun rasperige tong over mijn gezicht.

Seizoenen gingen voorbij en eenmaal gespeend leerden ze zelf jagen, aanvankelijk een wiebelig evenwicht bewarend op de gladde rotsen in de woelige rivier die door ons woud stroomde. Dan zat ik in kleermakerszit op de oever net als zij het water af te speuren naar de flitsende schittering van vissenschubben, en lachte om de onhandige halen van hun poten en de uitschuiwers waar ze druipend van terugkwamen. In het begin bleef hun moeder vol aandacht in de buurt, maar naarmate ze zelfverzekerder werden dwaalde ze verder af. Ze proefde de lucht met opgeheven neus, haar blik getrokken door de glooiende heuvels, haar aandacht afgeleid, geroepen door iets anders.

De welpen hadden het eerder door dan ik. Ze maakten zich uit de voeten voordat hij verscheen, het enorme mannetje dat een partner zocht. Ze verborgen zich in de bomen toen hij op zijn gemak de berg af kwam vanuit een verre grot, waar de geur van de berin op de frisse lentebries heen was gedragen. Een onweerstaanbare oproep voor dit monster, dat niet leek onder te doen voor de bomen zelf toen hij zich groot maakte. Het gerommel in zijn keel klonk als de donder die door het bos had gedreund toen ik die winter veilig tussen de slapende welpen lag.

Zij voelde het ook. Van het ene moment op het andere, in de tijd die de wind nodig heeft om om te slaan, veranderde ze even definitief als abrupt. Haar tedere aaien werden grauwen en houwen, en als haar jongen verlangend omkeken voordat ze wegstoven en de veiligheid van hoge takken opzochten, joeg ze ze woest weg. Ik hield me schuil achter een rots, bevend in de vlaag warme lucht toen ze haar waarschuwing brulde. De enige moeder die ik in mijn korte leven had gekend, was verdwenen, ingewisseld voor iets schrikbarends.

Ze liet hem haar volgen. Vanuit mijn schuilplaats zag ik zijn geweldige kop tegen haar nek wrijven en de hare liefkozend terugwrijven.

De welpen waren aanvankelijk van streek, maar kalmeerden na

verloop van tijd en klommen uiteindelijk een voor een naar beneden. Ik keek mijn broers en zussen na terwijl ze zich ieder een eigen weg door het bos begonnen te banen en al gauw tussen de torenende stammen en groenende struiken verdwenen.

Ten einde raad ging ook ik op pad en dwaalde zonder te weten waarheen door het bos, maar mettertijd droogden mijn tranen en werd mijn ademhaling rustig. Ik wist waar ik was, en de vertrouwdheid van het woud troostte me. Goudgroene lucht kwam door het gebladerte gefilterd, verrijkt met de geur van naaldbomen, cipressen en rulle zwarte aarde. Een dikke spin zat in het midden van haar web tussen twee takken, haar harige bruine lijf en gestreepte poten amper zichtbaar tegen de boombast. Een slang schoot uit en veerde weer tot een cirkel terug, de parelmoeren glans van zijn schubben een schittering wanneer de zon erop viel. Hoger op de helling, waar het bos dunner werd, slopen lenig en geruisloos leeuwen rond tussen de stugge struiken en uitstekende rotsen. Een woud vol vlijmscherpe tanden en klauwen, druipend van het gif, bezielde met leven en schoonheid, kriskras verbonden door duizend-en-een verknoopte draden: van de oude wortelstelsels die diep onder de grond water opzogen zodat de machtige kruinen naar de zon konden reiken, de insecten die in de diepe holtes in de schors nestelden en de vogels op de takken, tot de herten die er lichtvoetig rondraafden en de roofdieren die klaar waren om toe te slaan.

En te midden van dat alles was ik.

I

Nadat de beren waren weggegaan, kwam ze in het bos naar me toe. Ze zou iedereen ontzag hebben ingeboezemd met haar lengte en kracht die elke sterfelijke vrouw in de schaduw stelde – al wist ik dat toen nog niet –, de glanzende zilveren boog in haar hand, de felle blik in haar ogen en de roedel jachthonden in haar kielzog. Maar zelfs als kind was ik eerder nieuwsgierig dan bang. Toen ze haar hand naar me uitstak, nam ik die aan.

Ik weet nog goed dat ik de open plek waar ze me heen bracht voor het eerst zag. We kwamen tussen de cipressen vandaan, en verblind door de gouden schittering die weerkaatste van de poel voor ons, kneep ik mijn ogen dicht en deed ze toen voorzichtig weer open.

In de berghelling aan de overkant van het water was een grot met her en der grote rotsblokken voor de ingang. Op de vlakke bovenkant zaten vrouwen, nimfen, zoals ik zou leren. Hun geklets en zachte lach vulden de open plek. Ik keek op naar de vrouw die me bij de hand hield, en ze glimlachte.

Ze gaven me bessen, rijp en zoet. Ik herinner me de smaak van het koude heldere water dat ze me te drinken gaven, en hoe onhandig ik omsprong met de kelk die ze aan de bron voor me vulden. Die nacht sliep ik niet in de harige warmte van de beren of met de regelmatige dreun van hun hartslag in mijn oren, maar op een bed van dierenhuiden, en ik werd wakker bij het gezang van een vrouw.

Ik zou ontdekken dat Artemis zich over me had ontfermd, en dat

ze me had meegenomen naar haar bosheiligheid. Artemis, de godin van de jacht, heerseres over het woud en al zijn wezens. Haar zilverige blik bestreek ons allemaal, en allemaal bogen we voor haar gezag, van de wormen die in de aarde wroetten tot de jankende wolven. Het woud van Arcadië was doortrokken van haar macht.

Ze gaf me aan de nimfen voor mijn opvoeding. Het was hun taak om me de dingen te leren die zij te saai vond: om me te leren begrijpen wat ze zeiden en om, in eerste instantie haperend, zelf te spreken, om me te leren hoe je de stof weefde waarvan ze de eenvoudige tunieken maakten die ze droegen, en hoe je de andere goden en godinnen eerde van wie ze me de namen zeiden, al bezocht geen van hen ooit ons woud. Ze leerden me welke bessen ik kon eten en welke me ziek zouden maken, en waarschuwden me voor de onschuldige ogende paddenstoelen die me in een oogwenk het leven zouden kosten. Ik zag dat hun leven was gewijd aan Artemis: zij beheerden het bos voor haar, zorgden voor de bronnen, de waterlopen, de planten en al het leven. In ruil woonden zij er onder haar liefdevolle bescherming.

In het begin leken haar bezoeken sporadisch en onvoorspelbaar. Vanuit de grot waar ik samen met de nimfen sliep, keek ik naar de groei van de maan aan de hemel, zag ik de slanke sikkels wassen tot een volle, lichtende bol. En ik merkte dat de flinterdunne vorm nooit terugkeerde voordat zij ons had bezocht. Op mijn dwaaltochten door het bos hield ik mijn ogen open. De honden die geduldig aan haar zijde hadden gestaan toen ze me vond, volgden me op de voet, alsof ook zij hun meesteres zochten. Ze waren met z'n zevenen, en aanvankelijk vond ik hun gezelschap gemakkelijker dan dat van de nimfen. Hun zachte vacht deed me aan de beren denken, en hun scherpe tanden deden me niets. Elk geritsel in het struikgewas, elk knappen van een twijgje trok onder het lopen mijn aandacht, hield me staande terwijl ik met mijn blik de groepjes kronkelige, knoestige stammen afzocht naar tekenen van haar aanwezigheid. Ik hoopte steeds dat ze terugkwam en zou zien wat ik in haar afwezigheid had geleerd. Als ze dan, even onverwacht als een regenbui in de lente, naar voren kwam, maakte mijn hart een sprongetje.

Op die dagen riep ze de nimfen toe om haar te volgen en mocht ik niet mee op hun ijle jacht tussen de bomen door, waarvan ze in de avondschemer terugkeerden met hun prooi over hun schouder. 's Avonds hing dan de geur van aan het spit gebraden vlees hongerig makend in de open plek. Ik wilde met hen mee en verlangde naar de dag dat ze me groot genoeg vond om me mee te nemen.

Nog eens vijf winters verstreken voordat ze op een vroege lenteochtend naar me toe kwam en bij de opening van de grot 'Atalanta?' fluissterde. Ik was op slag wakker. Ze had kleur op haar wangen, een schittering in haar ogen die even zilverig was als de tuniek die losjes over de gordel om haar middel viel, en haar sierlijk gewelfde boog in haar hand. Ze groette de honden en gaf me met een neigen van haar hoofd het sein om haar diep het woud in te volgen, om even geluidloos te lopen als zijzelf en vaak stil te houden om met snelle blikken de omgeving in me op te nemen. Vanbinnen nam de spanning toe tot de vrolijkheid van dit nieuwe spel dreigde te exploderen in een uitzinnige lachbui, maar ik slikte hem weg en stak mijn kin net zo ferm naar voren als zij de hare en volgde letterlijk in haar voetsporen. De honden jachtten met gespitste oren voor ons uit, de neus geheven voor elk zweempje in de lucht. Toen ze de geur opvingen waar ze naar hadden gezocht, trok ze me snel naast zich op de grond achter een omgevallen boomstam, tuurde met vernauwde ogen over het fluwelige mos en richtte de boog.

Opgejaagd door de honden kwam het hert in paniek tussen de bomen door. Het was een majesteitelijk dier, misschien wel het prachtigste dat ik ooit had gezien, met een gewei dat breed en hoog uit zijn voorhoofd oprees. Haar pijl doorboorde zijn keel voordat zijn vochtig-bruine ogen de val hadden kunnen registreren waarin hij was gelopen, en hij zakte ineen terwijl een straaltje rood onder de slanke houten schacht van haar pijl vandaan sijpelde.

Ze ving mijn bewonderende blik op en glimlachte. De keer erna leerde ze me hoe ik de boog moest hanteren, die levend en zwaar in mijn handen lag, trillend van kracht.

Van toen af aan leefde ik voor de dagen dat Artemis naar de open plek kwam, dat ze me met de boog in de hand wenkte om haar in de

stilte van de dageraad te volgen. Voor haar stem, laag en dringend in mijn oor terwijl ze me haar instructies toefluisterde: dat ik de beweging moest afwachten van het hert dat zich diep in de varens verborgen hield; dat ik mezelf bewegingloos moest houden, onzichtbaar, mijn blik op mijn doelwit, de boog gespannen tot mijn prooi en ik nog het enige op de wereld waren. Op mijn uitademing vloog mijn pijl hem recht naar de keel, precies zoals ze me had geleerd. Onder haar toezicht maakte ik een boog voor mezelf en ik ging het bos niet meer in zonder. Niets ter wereld was me liever dan haar opgetogen lach als ik mijn doelwit raakte.

Ik wilde het succes van een raak schot en de voldoening van de jachtbuit, maar bovenal wilde ik haar goedkeuring. Zoals de nimfen me hadden gezegd, aan Artemis' bescherming had ik de kans te danken om vrolijk en vrij te zijn. Zij leefde anders dan de andere goden, en geen mensenleven kon aan het mijne tippen. Artemis meed de gulden zalen van de Olympos, het in wolken gehulde paleis waar de andere onsterfelijken woonden. In plaats daarvan verkoos ze een leven in het woud, baadde ze in het zilverige licht van de maan in de poelen en rende ze overdag snel en gracieus door het bos, met een pijlenkoker op haar rug en haar boog altijd gereed. Ik merkte dat het haar plezier deed om een sterveling naar haar beeld te zien opgroeien, en zelf was ik er evengoed blij mee, ook al had ik niet helemaal door hoe dankbaar ik haar in feite mocht zijn.

Ik had nooit een menselijk thuis gekend, ik had geen idee hoe bijzonder het was om de beschermeling te zijn van een godin, om mijn jeugd jaren door te brengen in de wilde eenvoud en rauwe magie van het woud.

Artemis mocht er dan voor hebben gekozen om het gezelschap van haar mede-Olympiërs te vermijden, ze was bepaald niet alleen in het Arcadische woud. De nimfen die voor me zorgden, waren haar gevolg: tientallen leeftijdloze dochters van bronnen en rivieren, zeeën en oceanen, en van de bries en de wind die met de godin optrokken, met haar jacht maakten en baadden.

Ze vertelden me verhalen. Eerst hoorde ik hen het liefst mijn eigen verhaal vertellen: hoe ik was achtergelaten op de berg en gered werd, eerst door de berin, toen door Artemis. Het hield de herinnering aan mijn vroegste jaren levend. Ik wilde niet vergeten wie ik was geweest voordat ik bij deze zachtaardige, vrolijke vrouwen kwam wonen. Ik wilde het gevoel niet verliezen, de blijdschap die ik had gekend toen ik mijn handen in de vacht van de berin begroef en me vastklampte op onze wilde tochten door het bos, een met de bewegingen van haar machtige spieren terwijl de bomen in een waas aan ons voorbijtrokken.

Maar terwijl ik, vanaf mijn uitkijkpunt hoog boven op een rots bij de poel, beschut door het fijntjes vertakte kant van de treurwilg, naar mijn nieuwe levensgezellen keek, kwamen er legio vragen in me op. Phiale kon water, wanneer het in de zomermaanden laag stond, altijd overhalen om guller te vloeien, zelfs als een bron nog maar een sippelstroompje voortbracht, terwijl Krokale over de aarde zweefde en in haar kielzog bloemen liet bloeien. Wanneer de grond onder de verzen-gend hete zon droog en hard werd, toverde Psekas een mals buitje uit de lucht om de dorstige grond te drenken. Ik vroeg me af hoe ze dat hadden leren doen. ‘Hebben jullie altijd in het bos gewoond?’ vroeg ik.

‘Niet altijd,’ vertelde Phiale. ‘Sommigen van ons zijn de dochters van Okeanos, de machtige Titaan die de Aarde omgordt. Vader stuurde ons naar Artemis toen we nog klein waren, en sindsdien wonen we hier.’

Dat bracht me op een nieuwe vraag: hoe kwam het dat ze nooit leken te veranderen, terwijl ik groeide en nu bijna even groot was als de nimfen?

‘Net als Artemis waren we het ene moment kind en het volgende hadden we deze vorm, en die houden we,’ zei Phiale. ‘Maar terwijl de godin nooit zal sterven, kunnen wij verwond worden door wilde dieren of... door andere dingen.’ Ze was even stil. ‘Nimfen kunnen gedood worden, net als de dieren waar jij in de bossen op jaagt. Maar de verwoesting van ouderdom raakt ons niet.’

‘En mij?’ vroeg ik.

Ze nam mijn gezicht tussen haar handen en streek de krullen eruit weg die aan mijn vlecht waren ontsnapt. ‘Jij bent sterfelijk, Atalanta. Je bent niet zomaar een sterveling, maar je zult groeien en ouder worden zoals alle mensen.’

‘Maak haar niet bang.’

Vanuit het bos kwam Callisto terug van de jacht, met haar dat uit de vlecht was geraakt en modderspatten in haar gezicht. Ze gooide haar speer aan de kant, die kletterend op de rotsen terecht kwam, en plofte naast mijn rotsblok op de grond.

‘Ze maakt me niet bang,’ zei ik. Ik plukte een blaadje uit Callisto’s warrige krullen.

‘Natuurlijk niet.’ Ze wierp het hoofd in de nek en sloot haar ogen tegen het speelse zonlicht.

‘Ben je moe?’ vroeg Phiale.

Callisto stak een hand uit en vlocht haar vingers door de mijne. ‘Ik ben op jacht geweest met Artemis, maar ze rende zo ver voor me uit dat ik haar niet bijhield.’ Haar mondhoeken krulden op in een droog glimlachje. ‘Anders dan onze Atalanta, die nu al een hele dag met haar door de bergen racet en dan fris terugkomt en staat te springen om het nog een keer te doen.’

Phiale lachte. ‘Atalanta is gewoon jong, daarom heeft ze zoveel energie.’

‘Denk je dan niet dat ze nog formidabeler wordt als ze eenmaal volwassen is? Want ik wel.’ Callisto gaf een kneepje in mijn vingers en keek me aan. ‘Het duurt niet lang meer of jij neemt mijn plaats als haar gezellin over,’ zei ze. Er klonk geen verbittering door in haar stem, geen greintje jaloezie. Ze zei het oprecht en zonder omhaal, uit de pure genegenheid die ze me altijd toonde. Mijn hart barstte van trots, en ik keek weg, er niet zeker van hoe ik moest reageren.

We voelden het alle drie tegelijk, die zinding in de lucht alsof het bos zelf vol verwachting opkeek. Het kon maar één ding betekenen. Artemis was er.

Ze kwam de open plek op en de nimfen sprongen overeind om haar te begroeten. In hun midden bleef ze staan, een kop groter dan zij, een

bebloede javelijn in de hand. Ze gloeide nog na van de inspanning en de vervoering van de jacht. Ze gaf de speer, haar boog en de pijlkoker aan een paar nimfen, die ze netjes naast de grot legden. Intussen nam Krokale de tuniek van Artemis aan en stak haar haar op voordat de godin naakt het water instapte.

Artemis slaakte een zucht van tevredenheid toen de gloed van de middagzon haar omvatte en over haar gezicht, schouders en de welving van haar borsten streelde. Het moment was zo mooi, zo harmonieus, dat ik denk dat we er allemaal door betoverd waren.

‘Er waren vanmorgen ook mannen aan het jagen,’ zei Callisto. Haar toon was betekenisvol, en de betekenis werd gedeeld door Phiale terwijl ze elkaar een blik toewierpen en toen Artemis, die nog altijd gelukzalig in het water lag.

Ik ging rechtop zitten. ‘Hoe dichtbij zijn ze gekomen?’

Callisto lachte. ‘Niet heel erg.’

‘Ze komen nooit dichtbij,’ zei ik. Mannen, paarden en honden. Nu en dan drongen ze ons woud binnen met schallende hoorns en bulderende kreten waarmee ze de vogels uit de boomkruinen verjoegen, maar met al hun kabaal en drukte hadden ze nooit in de gaten hoe rakelings ze langs mij kwamen of langs een nimf of langs de godin zelf.

Phiales gezicht stond ongewoon strak. ‘Wees daar niet te zeker van,’ zei ze. ‘Ze zijn wel vaker tot in het hart van het woud gekomen.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ze zijn niet snel genoeg om meer dan een glimp van ons op te vangen.’

‘Zelfs een glimp is al te veel.’ Phiale schudde haar hoofd, en ik was geïrriteerd door haar waarschuwing.

‘Dat is echt zo.’ Callisto stond op en haalde een breedgerande kelk uit de grot, die ze onder de waterval hield die de poel continu ververs- te.

‘Er was ooit een jager die deze heilige plek vond,’ zei Phiale. Callisto stond deels in de schaduw van de grot zodat ik haar gezicht niet kon zien, maar Phiale keek me ernstig aan. ‘Hij was gescheiden geraakt van zijn metgezellen, en terwijl hij naar hen op zoek was, kwam hij pardoos op de oever van de poel terecht.’

‘Echt?’ Ik wist niet zeker of ik haar moest geloven of niet. Misschien hield ze me voor de gek of vertelde ze me een verhaal om te zien hoe goedgelovig ik was.

‘Artemis was in de poel aan het baden, net als nu,’ ging Phiale verder. Het gelach en het plenzen toen nimfen zich bij Artemis in het water voegden, zorgden ervoor dat verder niemand haar verhaal kon horen, maar toch sprak ze zo zacht dat ik me moest inspannen om haar te verstaan. ‘De nimfen stortten zich in de poel en schermde de godin af voor zijn blik, maar hij stond gewoon als verlamd te kijken.’

In weerwil van mezelf begon ik me niet op mijn gemak te voelen. ‘Wat heeft ze toen gedaan?’

‘Hij had twee honden bij zich,’ zei Callisto. ‘Artemis was woest, zo kwaad als ik haar nog nooit had gezien. Ik zie haar gezicht nog voor me, en hoe ze naar de honden keek en toen weer naar de man. Het was doodstil, niets of niemand bewoog, en ineens petste haar hand op het water, en het spatte in zijn haar en zijn gezicht. Haar stem... Ze klonk niet als Artemis, maar dieper, als van de wereld zelf. Ze zei dat hij zijn vrienden moest gaan vertellen dat hij de godin naakt had gezien.’

Phiale nam het verhaal weer over. ‘Hij probeerde weg te komen, krabbelde tegen de oever op terug naar de bomen, maar waar zijn haar druipnat was zag ik iets uit zijn hoofd groeien, iets wat gewoon niet kon. Ik kon niet geloven wat ik zag, maar hij krijste en ik zag het vorm aannemen: een gewei dat uit zijn schedel kronkelde.’

‘Een gewei?’ herhaalde ik ademloos. ‘Maar hoe...?’

‘Hij viel, en er groeide vacht over zijn hele lijf. Hij schokte en gilte, en zijn kreten gingen door merg en been, en toen rolde hij zich om en kwam op vier poten overeind: niet langer een man maar een hert.’

‘De honden...’ zei Callisto schor, en ze slikte.

‘Hij probeerde te vluchten, maar zijn poten kwamen in de war. Ze grepen hem. Hun grommen en grauwen waren in de wijde omtrek te horen.’

‘Ik kon het niet aanzien,’ zei Callisto.

Ondanks mijn walging was ik gefascineerd. ‘Maar is dat geen waar-

schuwing voor mannen om weg te blijven? Waarom zeg je dat ik hun uit de weg moet gaan? Als ze ons hierheen volgen wacht hun dezelfde straf.'

'Stel dat Artemis er die dag niet was geweest.' Phiale veegde ongeduldig haar haar uit haar gezicht. 'Stel dat een man een van ons hier aantreft zonder dat zij erbij is, een nimf die in haar eentje een bad neemt, naakt en kwetsbaar? Als ze wisten dat ze ons hier konden vinden, wat denk je dan dat ze doen?'

'Dat weet ik niet.' Uit haar toon maakte ik op dat het iets vreselijks was.

Callisto kwam naar voren, terug in het licht. 'Allicht weet je dat niet, en dat komt door de manier waarop we leven, gewoon vrouwen onder elkaar en Artemis.'

'Artemis houdt ons hier veilig,' zei Phiale. 'Maar in ruil daarvoor hebben we allemaal de eed afgelegd dat we niets met mannen van doen zullen hebben.'

'Zijn honden jankten de hele avond en bleven maar zoeken naar hun meester,' zei Callisto. 'Ze wilden zijn lof voor de prooi die ze hadden gedood. We hoorden zijn vrienden in de verte keer op keer zijn naam roepen, Aktaion, Aktaion. Het duurde uren voordat ze het opgaven.'

Ik dacht erover na. 'Hij kwam jagen. Hij kwam iets tegen wat sterker was dan hij.' Dat was de wet van het woud. Artemis had die me bijgebracht toen we met de boog in de hand onze prooi beslopen. We moesten opgewassen zijn tegen alles wat we tegenkwamen, sterk genoeg om telkens weer te winnen.

'Dat klopt,' zei Phiale. 'Maar Artemis is er niet altijd, en we zijn niet allemaal zo snel als jij, Atalanta.' Haar stemming was al lichter en ze lachte terwijl ze het zei; de speelsheid was terug.

'En we kunnen niet allemaal zo goed overweg met de boog als jij nu al kunt,' voegde Callisto er met een kus op mijn hoofd aan toe.

Maar ook al was Artemis er niet, dan was ik er nog. Voorheen had ik de jagers alleen gezien als lawaaierige lastpakken, maar nu nam ik me voor om, als er een net zo dichtbij kwam als Aktaion, te zorgen dat

het hem niet beter verging. Ik was weleens in de verleiding gekomen om voor ze uit te rennen om te zien of ze me ooit in de gaten kregen. Als ze nu met hun paarden en honden aan kwamen denderen, wendde ik me af van hun misbaar en trok ik me diep in het hart van het woud terug, waar ze me nooit konden volgen.

Ik was vastbesloten om sterker en sneller te worden. Ik werkte nog harder, oefende dagelijks met mijn boog totdat geen schot meer miste. Wanneer Artemis me kwam halen liet ik haar zien wat ik kon en bracht even vlot herten neer als bergleeuwen. Ik nam het tegen haar op over de steile berghellingen, zonder mededogen voor mijn benen of mijn raspande adem, maar lag altijd een fractie van een seconde op haar achter. Ik was jong genoeg om te denken dat ik het op een dag van haar zou winnen, dat ik sneller kon zijn dan een godin. Ik wilde dat ze erop vertrouwde dat ik ons allemaal veilig kon houden, net als zij deed: ik, die in de ruwe warmte van de beren was grootgebracht en die geluidloos met pijl en boog door het bos sloop. Ze was mijn zuster, moeder, gids en leraar in één, en net als zij weigerde ik wat dan ook te vrezem.